

Moj hrvatski

Ja živim u Austriji, zemlji u kojoj najviše ljudi govori njemački. Budući da sam Austrijanac, i ja se služim ovim jezikom. Profesorica iz njemačkog je voljela čitati moje sastave i često mi je znala reći da ću možda jednom postati poznati književnik. Znači, njemački mi je jezik blizak i na njemu rado pišem. Ali, duboko u meni, jedan mi je jezik još bliži, a to je hrvatski.

Hrvatski je moj materinski jezik. Naučio sam ga u ranom djetinjstvu od svoje majke. Tada je moja obitelj još živjela u Osijeku, u Hrvatskoj. Ja još nisam išao u školu i nisam imao pojma o nekom akuzativu, imperativu, a kamoli konjunktivu. Ipak, na tom sam jeziku govorio, taj sam jezik razumio i svi oko mene razumjeli su mene. Na tom sam jeziku izražavao zašto se veselim, što me boli, na koga se ljutim, koga volim, čega se bojim i što želim. Na hrvatskom sam jeziku i sanjao. Tako je još i danas.

Imao sam sreću. Moji su se roditelji naselili u Gradišću, u pokrajini u kojoj se govori gradišćanskohrvatski jezik. Tako mogu njegovati svoj hrvatski, a Gradišćanski Hrvati od mene naučiti nove izraze kako bi obogatili svoj jezik. Praktično! Genijalno je kada je čovjek dvojezičan!

Austrijanci često kažu da je hrvatski jezik teži od njemačkog zato što ima sedam padeža, a njemački samo četiri. Osim toga im se čini da hrvatski ima premalo samoglasnika i da je izgovor zato nemoguć. Ha, sjećam se jako dobro kako je meni bilo na početku teško naučiti njemački: odjednom je *sunce* bila riječ ženskoga roda, a *stablo* muškoga. Die Sonne, der Baum. Gdje su gramatička pravila po kojima se to može potvrditi? Tko je samo izmislio te proklete der, die, das? Kakva je to logika? Ah, kako su mi se rugali kada sam svoje suučenike pitao: „*Wohin gehen sie?*“ umjesto „*Wohin geht ihr?*“

Srećom, brzo sam shvatio i naučio njemački. Čak sam na tom jeziku maturirao s odličnim uspjehom. Ne samo to! Njemački jezik mi je ušao u krv. Toliko dobro vladam tim jezikom da sam postao novinar. Svojoj djeci kažem da su jezici važni i da trebaju puno čitati. Trebaju se upoznati sa Schillerom i Handkeom. Ali i s Andrićem i Krležom jer...

... po meni je hrvatski najljepši jezik na svijetu. Logičan, melodičan, harmoničan. On je jezik mojih predaka, mojih roditelja, zemlje iz koje dolazim i jezik moje duše. Tim jezikom govorim i pišem, maštam i pjevam, plačem i šalim se.

Nadam se da će ga cijeniti i moji praunuci.

Izvor teksta: Sabine Nagy; lektorirao: Franjo Pajur

(Slika: <https://kamenjar.com/medunarodni-dan-materinskoga-jezika/>, 24.1.2020., 19:47h)